

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 62.762/1
van 26 januari 2018

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest
'houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van
5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid
en wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van
15 mei 2009'

Op 27 december 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009’.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 18 januari 2018. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Chantal BAMPS en Wouter PAS, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 26 januari 2018.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegd voorontwerp van decreet strekt ertoe verschillende bepalingen van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM) en de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 (hierna: VCRO) te wijzigen.

Hoofdstuk 2 groepeert de wijzigingen die worden aangebracht aan titel XVI ‘Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen’ van het DABM. Hoofdstuk 3 groepeert de wijzigingen aan de VCRO.

VORMVEREISTEN

3. Overeenkomstig artikel 3, § 2, 1°, van het decreet van 10 maart 2006 ‘houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed’ (SARO) is de Vlaamse Regering verplicht om het advies te vragen van de SARO over voorontwerpen van decreet met betrekking tot ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed. De gemachtigde deelde mee dat dit advies niet werd ingewonnen, zodat deze vormvereiste alsnog zal moeten worden vervuld.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van dit advies nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerking

4. Door de ontworpen regeling worden op verschillende plaatsen wijzigingen aangebracht aan artikelen van het DABM, waarbij ervan wordt uitgegaan dat het decreet van 25 april 2014 ‘betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning’ (hierna: decreet handhaving omgevingsvergunning) in werking zal zijn getreden vóór de inwerkingtreding van de regeling die is vervat in het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet. Door de

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere normen verstaan.

gemachtigde wordt dienaangaande aangegeven dat de tekst van het voorliggende ontwerpdecreet voorafgaand aan indiening voor definitieve goedkeuring desgevallend nog zal worden aangepast rekening houdende met de datum van inwerkingtreding van het decreet handhaving omgevingsvergunning.

De stellers van het ontwerp zullen er in ieder geval over moeten waken dat het voorontwerp van decreet aansluit bij voornoemd decreet van 25 april 2014 en dat de desbetreffende bepalingen van het voorontwerp niet eerder in werking treden dan de overeenkomstig artikel 118, 2°, van het decreet handhaving omgevingsvergunning nog in werking te treden bepalingen.

Bijzondere opmerkingen

Artikel 2

5. De artikelen 2, 4° en 5°, van het voorontwerp betreffen de delegatie aan de Vlaamse Regering van de bevoegdheid om ook de milieuregelgeving van de Europese Unie en de internationale milieuregelgeving binnen het toepassingsgebied van titel XVI DABM te brengen. Artikel 2, 4°, van het voorontwerp heft de geldende bepaling in dit verband op, terwijl artikel 2, 5°, van het voorontwerp de niet identieke ontworpen regeling opneemt in een nieuw vierde lid.

Aangezien de betrokken titel de handhaving van milieuregelgeving betreft, is de aan de Vlaamse Regering verleende delegatie te onbepaald. Er wordt immers onvoldoende duidelijkheid verschaft over welke internrechtelijke regeling eronder valt. Het komt immers aan de Vlaamse Regering toe om naast het aanduiden van de Europese en internationale regeling ook de internrechtelijke regeling zelf aan te wijzen. Het kan evenwel niet aan de rechtsonderhorige overgelaten worden om uit te zoeken welke precies de internrechtelijke regeling ter omzetting van die bepalingen is.

Bovendien dient te worden onderstreept dat, gelet op artikel 11 van het voorontwerp dat artikel 16.3.9, § 1, DABM vervangt en waarbij wordt bepaald op welke wetgeving de toezichthouders toezien, het van belang is dat ook de internrechtelijke regelingen zelf worden aangeduid.

Artikel 3

6. In artikel 3, 6°, van het voorontwerp verdient het aanbeveling de definitie van de term “milieuvoorschrift” te verduidelijken door deze aan te vullen met een verwijzing naar de internationale en supranationale regeling ter zake.

Artikel 4

7. Luidens het ontworpen artikel 16.1.3, § 6, DABM kan van dit artikel worden afgeweken door een uitdrukkelijk andersluidende bepaling.

Volgens de commentaar die in de memorie van toelichting bij de voornoemde bepaling wordt gegeven, heeft de betrokken machtiging “enkel betrekking ten opzichte van de Vlaamse Regering”.

De gemachtigde verklaarde in dat verband dat het alleen de bedoeling is dat de Vlaamse Regering kan afwijken van deze regeling en niet de minister via een ministerieel besluit, en dat dit zal worden verduidelijkt in de wijzigingstekst.

Het verdient inderdaad aanbeveling om de tekst van het voorontwerp in die zin te verduidelijken.

Artikel 5

8. Artikel 5, 2°, van het voorontwerp wijzigt artikel 16.3.1, § 2, DABM en expliciteert de eedformule die moet worden gebruikt wanneer contractuele personeelsleden de eed afleggen.

Artikel 192 van Grondwet bepaalt:

“Geen eed kan worden opgelegd dan krachtens de wet. Deze stelt de formule vast.”

Vermits het gaat om een oorspronkelijk grondwetsartikel kan hieruit, in het licht van artikel 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, geen bevoegdheidsvoorbehoud voor de federale wetgever worden afgeleid en dient te worden nagegaan of de bevoegdheid om de eedformule te bepalen, niet is overgedragen aan de gemeenschappen en de gewesten.

Wat het personeel van de administratie van de gemeenschappen en de gewesten betreft, bepaalt artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 dat iedere Regering de personeelsformatie vaststelt van haar administratie en de benoemingen doet, en dat dit personeel wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor werving van het Rijkspersoneel en het de eed aflegt overeenkomstig de wettelijke bepalingen, in handen van de overheid die de Regering daartoe aanwijst.

Uit artikel 87, § 2, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 blijkt dat de bevoegdheidstoewijzing uitdrukkelijk begrensd is door een federaal bevoegdheidsvoorbehoud inzake de eed. De personeelsleden van de administraties van de regeringen van de

gemeenschappen en gewesten moeten bij hun indiensttreding de eed afleggen “overeenkomstig de wettelijke bepalingen”. Uit de adviespraktijk van de Raad van State² blijkt dat met de woorden “overeenkomstig de wettelijke bepalingen” in artikel 87, § 2, tweede lid, in de huidige stand van het recht bedoeld wordt “overeenkomstig het decreet van 20 juli 1831³”.

Wat het personeel van de openbare instellingen die van de gemeenschappen en de gewesten afhangen betreft, dient te worden verwezen naar artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat bepaalt:

“In de aangelegenheden die tot hun [bevoegdheden] behoren, kunnen de Gemeenschappen en de Gewesten gedecentraliseerde diensten, instellingen en ondernemingen oprichten of kapitaalsparticipaties nemen. (...) Het decreet regelt hun oprichting, samenstelling, bevoegdheid, werking en toezicht.”

Krachtens dit artikel 9 zijn de gemeenschappen en de gewesten bevoegd om het statuut van het personeel van de openbare instellingen die van hen afhangen, te regelen. De enige beperking die tot voor de Zesde Staatshervorming in het genoemde artikel 9 was opgenomen, door de verwijzing naar artikel 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, had betrekking op de bij koninklijk besluit bepaalde algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van het Rijkspersoneel die van rechtswege van toepassing bleven op het personeel van de gemeenschappen en de gewesten, evenals op het personeel van de publiekrechtelijke rechtspersonen die afhangen van de gemeenschappen en de gewesten, met uitzondering van het personeel bedoeld in artikel 17 (lees: artikel 24) van de Grondwet. Die beperking is inmiddels evenwel opgeheven. Het komt dan ook aan de gemeenschappen en de gewesten toe om de eedformule te bepalen voor het personeel van de openbare instellingen die van hen afhangen.

Wat ten slotte het personeel van de ondergeschikte besturen betreft, dient te worden verwezen naar artikel 6, § 1, VIII, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, waarbij de bevoegdheid inzake “de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen en van de bovengemeentelijke besturen”, in beginsel, wordt toegekend aan de gewesten. In de memorie van toelichting wordt daarbij gesteld dat ook “het statuut van het provinciaal en gemeentelijk personeel” tot de autonomie van de gewesten behoort. Op grond van deze bepaling komt het aan de gewesten toe om de eedformule van het personeel van de ondergeschikte besturen te bepalen.⁴

² Adv.RvS 15.065/8 - 15.066/8 van 9 december 1982 over een voorontwerp van decreet ‘houdende de eedaflegging van de leden van de Vlaamse Executieve’, *Parl.St.* VI.Parl. 1981-82, nr. 54/2; adv.RvS 22.523/8 van 6 juli 1993 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 24 november 1993 ‘houdende organisatie van het Ministerie van de Vlaamse gemeenschap en regeling van de rechtspositie van het personeel’, *BS* 20 december 1993; adv.RvS 39.284/3 van 8 november 2005 over een voorontwerp van decreet ‘betreffende de eed van de personeelsleden van de Vlaamse overheid’.

³ Decreet van 20 juli 1831 ‘betreffende de eedaflegging bij de aanvang der grondwettelijke vertegenwoordigende monarchie’.

⁴ Adv.RvS 57.007/AV van 24 maart 2015 over een voorstel van wet ‘tot wijziging van het decreet van 20 juli 1831 betreffende de eedaflegging bij de aanvang der grondwettelijke vertegenwoordigende monarchie, met betrekking tot het afstand nemen van de sharia’, *Parl.St.* Kamer 2014-15, nr. 54-0762/2.

Overeenkomstig artikel 16.3.1, § 1, DABM kunnen personeelsleden van het departement en de agentschappen, de provincies, de gemeenten, de intergemeentelijke verenigingen en de politiezones toezichthouder zijn.

De eed opgelegd door artikel 5, 2°, van het ontwerp geldt voor de contractuele personeelsleden van al de in artikel 16.3.1, § 1, DABM opgesomde overheden. Er dient te worden opgemerkt dat, rekening houdende met de bevoegdheidsverdelende regels, de reikwijdte van de ontworpen bepaling in artikel 16.3.1, § 2, evenwel beperkt is in de zin dat de decreetgever enkel bevoegd is voor het opleggen van de eed voor zover het gaat om personeelsleden van de agentschappen, de provincies, de gemeenten en de intergemeentelijke verenigingen.

In tegenstelling tot de eed die de personeelsleden van de provincie, van de gemeente en van de intergemeentelijke vereniging afleggen op grond van, enerzijds, artikel 102 van het Provinciedecreet van 9 december 2005 en, anderzijds, artikel 106 van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, is de eed die door de ontworpen bepaling wordt opgelegd, de eed uit het decreet van 20 juli 1831. Bijgevolg wordt voor de contractuele personeelsleden van de lokale besturen een andere eedformule dan deze van toepassing voor de statutaire personeelsleden opgelegd, wat als weinig coherent overkomt.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat de eed uit zijn aard een precieze en letterlijke tekst vereist, zodat, wanneer men wil aansluiten bij de bestaande eedformule, om elke verwarring te vermijden, de ontworpen tekst van de eedformule identiek moet zijn aan de bewoordingen bepaald bij artikel 2 van het decreet van 20 juli 1831. Bijgevolg zou het woord “en” tussen het woord “koning” en het woord “gehoorzaamheid” moeten vervallen.

Artikel 10

9. Overeenkomstig het bij artikel 10 van het voorontwerp gewijzigde artikel 16.3.8, § 2, eerste lid, DABM, kunnen, in afwijking van paragraaf 1, de gewestelijke toezichthouders die toezicht uitoefenen op de wetten en decreten, met inbegrip van de uitvoeringsbesluiten, vermeld in artikel 16.1.1, 2°, artikel 16.1.1, 3°, artikel 16.1.1, 4°, artikel 16.1.1, 7°, artikel 16.1.1, 11°, artikel 16.1.1, 14°, artikel 16.1.1, 15°, en artikel 16.1.1, 16°, ook de hoedanigheid hebben van officier van gerechtelijke politie.

Artikel 10, 1°, van het voorontwerp vervangt de woorden “wetten en decreten, met inbegrip van de uitvoeringsbesluiten” door het woord “milieuvoorschriften”.

Voor de term “milieuvoorschriften” wordt door artikel 3, 6°, van het voorontwerp een nieuwe definitie ingevoegd zijnde “alle bepalingen die een verplichting inhouden, ongeacht of het gaat om een algemeen of individueel geldende regeling, op voorwaarde dat de bepaling onder het toepassingsgebied, vermeld in artikel 16.1.1 valt”.

Op de vraag of deze nieuwe definitie en de ontworpen wijziging neerkomen op een verruiming van de bevoegdheid van de toezichthouders, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“De vervanging leidt niet tot een uitbreiding van de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie. Voor meer toelichting: zie antwoord op vraag 2.

Conform de definitie in punt 7° zijn bepalingen milieuvoorschriften indien ze een verplichting inhouden en op voorwaarde dat de bepaling onder het toepassingsgebied, vermeld in artikel 16.1.1, valt. Aangezien de in het tweede lid vermelde wetteksten onder het toepassingsgebied van het DABM vallen, maken zij milieuvoorschriften uit voor zover zij verplichtingen inhouden. Het feit dat bepaalde hoofdstukken van titel XVI van het DABM maar van toepassing zullen zijn op het ogenblik dat de Vlaamse Regering dit bepaalt, staat hier los van. Het niet toepassen van de hoofdstukken III, IV, V, *Vbis*, VI en VII van het DABM betekent in de praktijk uiteraard wel dat men niet zal kunnen handhaven op basis van titel XVI van het DABM.

Het begrip ‘individueel geldende regeling’ werd in de definitie opgenomen om te verduidelijken dat ook individuele verplichtingen die voortvloeien uit de milieuregelgeving gevat worden door het begrip milieuvoorschrift. Hierbij kan gedacht worden aan verplichtingen opgenomen in vergunningen, bestuurlijke maatregelen, etc. Deze individuele verplichtingen vallen op vandaag reeds onder het toepassingsgebied van titel XVI van het DABM. Enerzijds verwijst de inleidende zin van artikel 16.1.1, eerste lid van het DABM naar ‘de hiernavolgende wetten en decreten, wat betreft de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest, met inbegrip van de uitvoeringsbesluiten ervan en de verplichtingen opgelegd krachtens de volgende wetten en decreten en de uitvoeringsbesluiten ervan’ (eigen onderlijning). Dit betreft dus meer dan alleen de regelgeving. Anderzijds is de naleving van de individuele verplichtingen ook opgenomen in de milieuregelgeving waarop zij gebaseerd zijn en ressorteren deze onder het toepassingsgebied van titel XVI van het DABM. Het gebruik van het begrip ‘milieuvoorschrift’ beoogt dan ook louter een uniformisering van de verwijzing naar de milieuregelgeving opgenomen in verschillende artikelen doorheen titel XVI van het DABM (vb. op vandaag ‘wetten en decreten, met inbegrip van de uitvoeringsbesluiten’, ‘milieuwetgeving’ enz.).”

Het verdient aanbeveling deze toelichting mee op te nemen in de memorie van toelichting.

10. In aansluiting op de opmerking onder randnummer 6, waarbij werd aanbevolen de definitie van de term “milieuvoorschrift” te verduidelijken en aan te vullen met een verwijzing naar de internationale en supranationale regelgeving ter zake, is de door artikel 10, 2°, van het voorontwerp gewijzigde bepaling niets meer dan een parafrasering van wat reeds met de in artikel 10, 1°, van het voorontwerp gewijzigde bepaling wordt beoogd. Vraag is dan ook of artikel 10, 2°, in het voorontwerp moet worden behouden.

Artikel 12

11. De wijziging die door artikel 12, 1°, van het voorontwerp wordt aangebracht in artikel 16.3.24, eerste lid, DABM, leidt ertoe dat de toezichthouders niet langer verplicht zijn

maar wel de mogelijkheid krijgen om een milieumisdrijf vast te stellen in een proces-verbaal. Bijgevolg wordt hen de keuze gelaten om al dan niet een proces-verbaal op te stellen.

De memorie van toelichting verduidelijkt dat de toezichthouders over de mogelijkheid (en niet de verplichting) beschikken om een proces-verbaal – met bewijswaarde tot het tegendeel – op te stellen, hetgeen een uitvoering is van de mogelijkheid voorzien in artikel 11, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. De decreetgever beschikt immers over de mogelijkheid om de hoedanigheid van agent of officier van gerechtelijke politie toe te kennen aan beëdigde ambtenaren. Aangezien de decreetgever kan kiezen om al dan niet de bevoegdheid te geven aan zijn personeelsleden om een proces-verbaal op te stellen, impliceert dit dat de decreetgever er *a priori* voor kan kiezen om aan zijn personeelsleden de keuzemogelijkheid te bieden om al dan niet een proces-verbaal op te stellen.

Deze wijziging moet, volgens de memorie van toelichting, in samenhang gelezen worden met de mogelijkheid voor de toezichthouder om aanmaningen te geven. Vermits de toezichthouders belast zijn met een preventieve controle-opdracht, is het in bepaalde gevallen in dat kader aangewezen dat zij bij de vaststelling van een schending van een milieuvoorschrift een aanmaning kunnen geven zonder onmiddellijk een proces-verbaal op te stellen. De memorie van toelichting wijst er vervolgens op dat het Grondwettelijk Hof, toenmalig Arbitragehof, in arrest nr. 170/2002 van 27 november 2002 heeft gesteld dat de bevoegdheid om bepaalde handelingen strafbaar te stellen, de bevoegdheid impliceert om te oordelen over de graad van de ernst van de verstoring van de openbare orde. Zoals de decreetgever vermag te oordelen dat het niet-nakomen van een bepaling van die aard is dat die inbreuk een misdrijf, wanbedrijf of overtreding uitmaakt, heeft hij – steeds volgens de memorie van toelichting – ook de bevoegdheid om te oordelen dat het niet-nakomen van bepaalde voorschriften van dermate relatieve aard is dat een straf niet aangewezen is en een vorm van administratieve afhandeling van de strafvordering te verkiezen is.

In de memorie van toelichting wordt daaraan toegevoegd dat met de ontworpen bepaling geen afbreuk wordt gedaan aan artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering, dat in een letterlijke interpretatie impliceert dat een verbalisant van ieder vastgesteld misdrijf, hoe klein ook, dadelijk het openbaar ministerie moet verwittigen. Het al dan niet verplicht opmaken van een proces-verbaal is volgens de memorie van toelichting immers niet gelijk te stellen met de aangifteplicht die buiten de decretale bevoegdheid valt. Beide artikelen gelden cumulatief.

De Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MiNa-Raad) en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) maakten een kanttekening bij de wisselwerking met artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering. Volgens hen lijkt de bepaling van artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering, op basis waarvan elke ambtenaar die in de uitoefening van zijn functie kennis krijgt van een misdrijf of een wanbedrijf, verplicht is om onmiddellijk de procureur des Konings hiervan te informeren en hem alle inlichtingen, processen-verbaal en akten die daar betrekking op hebben, te bezorgen, op gespannen voet te staan met het loskoppelen van de aanmaning (hetgeen het voorafbestaan van een milieumisdrijf/inbreuk veronderstelt) en het opstellen van een proces-verbaal (met aangifteplicht aan de procureur des Konings). Ofschoon de voornoemde adviesorganen erop wijzen dat in de Vlaamse Hoge Handhavingsraad voor Ruimte en Milieu (VHRM) deze vraag al werd besproken, en het parket toen stelde dat artikel 29 van het Wetboek

van Strafvordering niet zo stringent moet worden geïnterpreteerd en toegepast, lijkt het hen niettemin wenselijk dat de decreetgever die verhouding nader toelicht, ook vanuit het bevoegdheidsstandpunt, al was het maar om te vermijden dat toezichthouders op dit punt met rechtsonzekerheid zouden worden geconfronteerd.

Niettegenstaande noch uit de ontworpen regeling zelf noch uit de memorie van toelichting een expliciete afwijking van de mogelijkheid tot toepassing van artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering kan worden afgeleid, volgt uit wat voorafgaat en met name uit de aangehaalde adviezen van de MiNa-raad en de SERV, dat er minstens twijfel kan bestaan over de wisselwerking tussen de ontworpen bepaling en artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering. Bijgevolg verdient het aanbeveling dat in het belang van de rechtszekerheid deze wisselwerking duidelijker zou worden toegelicht.

Mochten de stellers van het voorontwerp toch de bedoeling hebben om af te wijken van artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering, dat behoort tot de federale residuaire bevoegdheid, kan dit enkel op basis van impliciete bevoegdheden. De verantwoording voor de toepasbaarheid van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt dan het best in de memorie van toelichting opgenomen.

12. In artikel 12, 2°, van het voorontwerp wordt in het ontworpen artikel 16.3.24, tweede lid, DABM onder meer verwezen naar artikel 16.1.1, derde lid. Hierover ondervraagd, heeft de gemachtigde bevestigd dat dit een materiële vergissing betreft en dat moet worden verwezen naar het nieuwe lid van artikel 16.1.1, DABM, zoals dit zal worden ingevoegd door artikel 2, 5°, van het voorontwerp. De tekst van het voorontwerp dient op dat punt te worden aangepast.

Artikel 17

13. Bij artikel 17 van het voorontwerp wordt een artikel 16.4.7*bis* ingevoegd in titel XVI DABM.

Om de wijziging op een legistiek correcte wijze door te voeren dient de verwijzing naar titel XVI DABM te worden vervangen door een verwijzing naar titel XVI, hoofdstuk IV, afdeling II, onderafdeling I, DABM.

Artikel 20

14. Door artikel 20, 5°, van het voorontwerp wordt een paragraaf 6 toegevoegd in artikel 16.4.10 DABM, waarbij een nieuwe bestuurlijke maatregel kan worden opgelegd als de uitvoeringstermijn van een bestuurlijke maatregel is verstreken die niet of maar gedeeltelijk is uitgevoerd. In de ontworpen bepaling wordt niet langer in het opleggen van een dwangsom voorzien.

Aan de gemachtigde werd gevraagd of dit betekent dat een dwangsom in dit geval niet mogelijk is. De gemachtigde beantwoordde die vraag als volgt:

“Wanneer een nieuwe bestuurlijke maatregel wordt opgelegd na opheffing van een eerdere bestuurlijke maatregel, die niet (volledig) werd uitgevoerd binnen de uitvoeringstermijn, is het uiteraard de bedoeling dat deze desgevallend gepaard kan gaan met een bestuurlijke dwangsom. Dit blijkt ook uit de memorie van toelichting bij artikel 20 waar wordt verduidelijkt dat de dwangsom in dezelfde beslissing als het besluit houdende de bestuurlijke maatregelen wordt opgelegd en in die context wordt gesteld: ‘Ofwel wordt van bij aanvang een dwangsom noodzakelijk geacht, ofwel wordt de oorspronkelijke bestuurlijke maatregel niet nageleefd en is het aangewezen om een nieuwe bestuurlijke maatregel op te leggen met een nieuwe uitvoeringstermijn.’ Dit zal bijkomend worden verduidelijkt in de tekst van het wijzigingsdecreet zelf.”

De tekst van de ontworpen bepaling dient te worden aangepast in de door de gemachtigde vermelde zin.

Artikel 23

15. In het ontworpen artikel 16.4.17, § 6, DABM wordt bepaald dat de Vlaamse Regering de verdere voorwaarden van het beroep regelt.

Om geen afbreuk te doen aan de regels inzake delegatie verdient het aanbeveling omwille van de duidelijkheid en de rechtszekerheid de woorden “verdere voorwaarden” te vervangen door de woorden “nadere regels”.

Artikel 39

16. De ontworpen wijziging impliceert dat dwangsommen opgelegd door “lokale” toezichthouders, worden geïnd en ingevorderd door de gemeente op wiens grondgebied de bestuurlijke dwangsom werd opgelegd ten voordele van diezelfde gemeente.

Op de vraag wat het lot is van dwangsommen opgelegd door provinciale toezichthouders, nu overeenkomstig artikel 16.5.1, § 1, derde lid, DABM de bestuurlijke dwangsommen worden geïnd en ingevorderd door het Vlaams Ministerie van Leefmilieu, Natuur en Energie ten voordele van het MINA-fonds, antwoordde de gemachtigde:

“Wat betreft de inning van de bestuurlijke dwangsommen opgelegd door provinciale toezichthouders, zal de wijzigingstekst worden aangepast zodat deze kunnen worden geïnd door de betrokken provincie.”

De tekst van het voorontwerp dient met de door de gemachtigde vermelde bedoeling in overeenstemming te worden gebracht.

Artikel 51

17. Artikel 51 van het voorontwerp bepaalt dat in artikel 16.6.10 DABM de woorden “de herstelmaatregel” worden vervangen door de zinsnede “het recht op ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel, vermeld in artikel 16.6.9”.

Op de vragen wat de precieze draagwijdte is van deze wijziging en wat de implicaties zijn van de verjaring van het recht op de ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel, geeft de gemachtigde het volgende antwoord:

“Zoals vermeld in de memorie van toelichting betreft dit louter een verduidelijking van de huidige tekst. In de huidige tekst wordt gesproken over de verjaring van de herstelmaatregel, waarmee wordt bedoeld de verjaring van het recht op ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel. Dit impliceert dat men de herstelmaatregel niet langer zal kunnen uitvoeren op kosten van de overtreder.”

Het verdient aanbeveling om de door de gemachtigde verstrekte toelichting op te nemen in de memorie van toelichting.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Marnix VAN DAMME